

РЕШЕНИЕ

№ 19

гр. К., 10.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – К. в публично при закрити врати заседание на четвърти май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламен Ал. Александров

при участието на секретаря Траяна Н. Вълчанова
като разгледа докладваното от Пламен Ал. Александров Търговско дело № 20235100900013 по описа за 2023 година

Съдебното производство е образувано по молба на К. В. Д. за откриване на производство по несъстоятелност по отношение на „Д.“ ООД гр. К..

Ищецът твърди, че на 28.06.2012 г. в град К., между него и ответникът, е сключен договор за заем, като на основание на този договор е предоставил сумата в размер на 46 000 лева като заемни средства на ответника „Д.“ ООД, който се задължил да върне сумата на 31.12.2012 година. Договорили се и да му бъде заплащана договорена лихва в размер на 1,5%. На 28.06.2012 г. ищецът заедно с управителя на ответното дружество се подписали под документ, озаглавен „Договор за залог“, като подписите им били нотариално заверени. Независимо, че документа, който подписали бил озаглавен „Договор за залог“, същият инкорпорирал в себе си действителен договор за заем, който сключили с ответното дружество „Д.“ ООД, а именно - “Договор за заем“, на основание на който се договорили, че сумата от 46 000 лева я предоставя ищеца в заем на ответното дружество, и че по този заем той има правото да получава и договорена лихва в размер на 1,5% месечно върху цялата сума. Независимо от поетите задължения по горесцитирания договор, ответното дружество не му е върнало, а и понастоящем не му е върнало тази сума, а също така не му е заплащало никаква договорена лихва. Пасивното

поведение на управителя на ответното дружество го принудило да заведе в Районен съд - К. необходимите граждански дела срещу ответното дружество. С влязло в законна сила съдебно решение № 159/13.04.2018 г., постановено по гражданско дело № 1659/2017 г. по описа на Районен съд - К., потвърдено със съдебно решение № 188/31.10.2018 г., постановено по въззивно гражданско дело № 154/2018 г. по описа на Окръжен съд - К., ответното дружество било осъдено да заплати на ищеца сумата в размер на 15 500 лева, по предявен от него частичен иск по чл. 240, ал. 1 от ЗЗД, представляваща част от подлежаща на връщане заета сума от 46 000 лева по гореописания договор за залог от 28.06.2012 г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 12.12.2017 г. до окончателното ѝ изплащане, сума в размер на 1607.02 лева, представляваща разноски за първа съдебна инстанция и сумата в размер на 1200 лева, представляваща разноски за въззивната инстанция. На основание на гореописаните съдебни решения му бил издаден изпълнителен лист от 21.12.2018 г. С влязла в сила заповед за изпълнение на парично задължение № 381/28.06.2017 г., издадена по частно гражданско дело № 812/2017 г. по описа на Районен съд - К., ответното дружество било осъдено да му заплати сумата в размер на 16 000 лева, по предявеният от него частичен иск по чл. 240, ал. 1 от ЗЗД. На основание на тази заповед бил издаден изпълнителен лист от 07.01.2019 година. Съгласно изпълнителен лист № 756/21.12.2018 г., издаден на основание на влязло в законна сила съдебно решение № 71/14.02.2018 г., постановено по гражданско дело № 1032/2017 г. по описа на Районен съд - К., потвърдено със съдебно решение № 195/05.11.2018 г., постановено по въззивно гражданско дело № 172/2018 г. по описа на Окръжен съд - К., ответното дружество било осъдено да заплати на ищеца и направените от него разноски в исковото производство, в размер на сумата от 1419.36 лева и разноски в заповедното производство в размер на сумата от 1309.61 лева. Съгласно изпълнителен лист от 14.11.2019 г., издаден на основание на влязло в законна сила съдебно решение № 284/29.05.2019 г., постановено по гражданско дело № 334/2019 г. по описа на Районен съд - К., потвърдено със съдебно решение № 177/08.11.2019 г., постановено по въззивно гражданско дело № 205/2019 г. по описа на Окръжен съд - К., ответното дружество било осъдено да заплати на ищеца и направените от него разноски в исковото производство в размер на сумата от 444.10 лева, както и направени разноски в заповедното производство по в размер на сумата от 357.10 лева, и

направените от ищеца разноски във въззивната съдебна инстанция в размер на сумата от 400 лева. На основание на посочените четири броя изпълнителни листове, ищецът в качеството му на взыскател образувал при ЧСИ с рег. №*** изпълнително дело № 1/2019 г. и изпълнително дело № 875/2019 г. С протокол на ЧСИ с рег. № *** от 19.06.2019 г., ищецът бил присъединен като взыскател с неговото изпълнително дело № 1/2019 г. към изпълнително дело № 1063/2017 г. по описа на ЧСИ с рег. № ***, с първоначален взыскател - „Ю. Б.“АД и длъжници – ответното дружество, М. П. Б. и П. Д. Б., като към 16.07.2019 г. дължимата от тримата длъжници по това изпълнително дело към взыскателя „Ю. Б.“ АД сума била в размер на 93 328.45 лева. С протоколи от 08.01.2019 г. и от 22.01.2019 г., ищецът бил присъединен и като взыскател, с неговото изпълнително дело № 1/2019 г. и към изпълнително дело № 885/2018 г. по описа на ЧСИ с рег. № ***, с първоначален взыскател - Община К. и длъжник - ответното дружество, като впоследствие по отношение на първоначалният взыскател - Община К. изпълнително дело № 885/2018 г. е било прекратено, като същото продължило по отношение на ищеца като присъединен взыскател, както и присъединения взыскател - „Ю. Б.“АД и присъединения взыскател - Д. И. Б.. Твърди се в молбата, че при ЧСИ Т. В., на основание издаден в полза на „О. Б. Б.“ АД изпълнителен лист от 01.07.2019 г. г. по ч. гр. д. № 824/2019 г. по описа на Районен съд - К., било образувано изпълнително дело № 171/2016 г. по описа на ЧСИ с рег. № ***, с взыскател - „О. Б. Б.“АД и солидарни длъжници - ответното дружество, М. П. Б. и П. Д. Б., като размера на дълга бил - главница в размер на 924 066.24 лева, ведно със законната лихва върху тази сума, както и разноски по делото в размер на 18 494.07 лева и 150 лева юрисконсултско възнаграждение. Лихвите върху сумата от 924 066.24 лева за периода от 18.06.2019 г. до 13.03.2023 г. възлизали на 350 375.12 лева. На основание подадена от „О. Б. Б.“АД молба до ЧСИ с рег. № ***, същата била присъединена с Протокол от 25.07.2019 г. на ЧСИ с рег. № *** в качеството ѝ на взыскател по изпълнително дело № 197/2017 г., като присъединен взыскател по изпълнително дело № 885/2018 г. по описа на ЧСИ с рег. №***. Твърди се също, че на основание подадена от „О. Б. Б.“ АД молба до ЧСИ с рег. № ***, същата била присъединена с Протокол от 25.07.2019 г. в качеството ѝ на взыскател по изпълнително дело № 171/2016 г. по описа на ЧСИ Т. В., с рег. № ***, като присъединен взыскател по изпълнително № 885/2018 г. по описа на ЧСИ с рег. № ***. Към

09.07.2018 г. дългът на ответното търговско дружество „Д.“ ООД към НАП - Пловдив бил в размер на 641 632.78 лева. Върху тази сума се следвала лихва за периода от 09.07.2018 г. до 13.03.2023 г. в размер на сумата от 304 597.32 лева. С Протокол от 10.07.2018 г. по изпълнително № 885/2018 г., ЧСИ с рег. № ***, на основание чл. 458 от ГПК, присъединил НАП - Пловдив като присъединен взыскател по изпълнително № 885/2018 г. за сумата, която към 10.07.2018 г. била в размер на 641 632.78 лева. Твърди се, че било прекратено производството по изпълнително дело № 875/2019 г. по описа на ЧСИ с рег. № ***, като по същото изпълнително дело бил върнат оригинала на изпълнителния лист. Твърди се също, че било прекратено производството по изпълнително дело № 875/2019 г. по описа на ЧСИ с рег. № ***, като по същото изпълнително дело на ищеца му били върнати оригиналите на трите изпълнителни лиса, описани в протокола. Ищецът образувал при ЧСИ Р. С. ново изпълнително дело № 219/2023 година, със страни - ищецът в качеството на взыскател и длъжник - ответното търговско дружество „Д.“ ООД за обща сума в размер на 58 443.01 лева. Съгласно последния публикуван през 2020 г. от „Д.“ ООД в търговският регистър ГФО, съдържащ отчет за паричните потоци за 2019 г., отчет за собственият капитал за 2019 г., счетоводен баланс към 31.12.2019 г., отчет за приходите и разходите за 2019 г., ставало ясно, че ответното търговско дружество е отчетло към 2020 година загуби в размер на 305 000 лева, като е декларирало, че притежава собствени земи, сгради, машини и съоръжения с балансова стойност 1 531 000 лева, задължения към финансови предприятия в размер на 1 249 000 лева, други задължения - 1 458 000 лева, задължения към персонала - 151 000 лева, осигурителни задължения - 239 000 лева, като е декларирало обща сума на пасива си за 2019 година в размер на 3 272 000 лева. По изпълнително дело № 885/2018 г. по описа на ЧСИ Р. С. насрочил и провел от 06.02.2023 г. до 06.03.2023 г. публична продажба върху собствени на ответното търговско дружество недвижими имоти, представляващи поземлен имот с идентификатор - 40909.21.3**, сграда с идентификатор - 40909.21.3*.1 и сграда с идентификатор - 40909.21.3**.2, всички по кадастралната карта и кадастралните регистри на град К., като тези три имота се продавали на изключително ниска /занижена над четири пъти от реалната им пазарна стойност/ обща цена в размер на 667 875.84 лева с ДДС. Това било така, тъй като видно от първоначално обявление за публична продажба на недвижим

имот по реда на ГПК, която не се е състояла, по изпълнително дело № 885/2018 г. по описа на ЧСИ Р. С., подробно описаните в обявлението три имота били оценени и съответно продавани на реалната им пазарна стойност в размер на 2 463 487.68 лева. По този начин можело да се нанесат огромни по мащабите си финансови вреди на кредиторите на ответното търговско дружество „Д.“ ООД. От изложеното, ставало ясно, че ответното дружество „Д.“ ООД, понастоящем било длъжник по следните изпълнителни дела: 1.) ИД №171/2016 г. по описа на ЧСИ Т. В., за сумата в размер на 1 293 085.43 лева, 2.) ИД №197/2017 г. по описа на ЧСИ Р. С., 3.) ИД №1063/2017 г. по описа на ЧСИ Р. С., за сумата в размер на 93 328.45 лева, 4.) ИД № 885/2018 г. по описа на ЧСИ Р. С., за сумата в размер на 2 239 315.53 лева, в която сума били включени присъединената сума по изпълнително дело № 171/2016 г. по описа на ЧСИ Т. В. и вземането на НАП - Пловдив и 5.) ИД №219/2023 г. по описа на ЧСИ Р. С., за сумата в размер на 58 443.01 лева. Общо дълговете на ответното търговско дружество „Д.“ ООД към 13.03.2023 г., към различни кредитори и НАП - Пловдив, възлизали в размер на сумата от 2 391 086.99 лева. Тези си дългове дружеството било декларирано в подадения от него последен публикуван през 2020 г. а финансовата 2019 г. ГФО и придружаващите го отчети, като за финансовите 2020 г., 2021 г. и 2022 г., ответното дружество не е публикувало и съответно декларирано по партидата си в Търговският регистър годишните си финансови отчети. Нещо повече, от датите на издаването в полза на ищеца на гореописаните четири броя изпълнителни листове или от 21.12.2018 г. и понастоящем ответното търговско дружество не е изпълнило паричното си задължение към ищеца, поради което счита, че същото търговско дружество спрямо останалите си кредитори е изпаднало в дълготрайно състояние на неплатежоспособност. Твърди се, че за да бъде открито производство по несъстоятелност, следва да са налице, при условията на кумулативност, предпоставките на сложният фактически състав, а именно: - да е подадена пред компетентният съд писмена молба от някое от лицата, посочени в разпоредбата на чл. 625 от ТЗ, - длъжникът да е търговец по смисъла на чл. 1 от ТЗ, - да е налице изискуемо парично задължение на длъжника, породено от или отнасящо се до търговска сделка, включително нейната действителност, изпълнение, неизпълнение, прекратяване, унищожаване и разваляне, или по смисъла на чл. 608, ал. 1, т. 2 от ТЗ да е налице публично - правно задължение към Държавата и Общините,

свързано с търговската му дейност, - а да е налице неплатежоспособност на длъжника по смисъла на чл. 608, ал.1 от ТЗ. Твърди, че ответното дружество не е заплащало задълженията си към ищеца от датата на издаване на изпълнителните листове през 2018 година и понастоящем, което показвало, че затрудненията на длъжника не са временни и това състояние е обективно и трайно. Налице била и свръхзадлъжнялост на „Д.“ ООД като капиталово дружество по смисъла на чл. 742, ал. 1 от ТЗ, като декларираното му имущество, като стойност в описаният подробно ГФО, възлизащо в размер на сумата от 1 531 000 лева, не било достатъчно да покрие дълговете му, подробно посочени по-горе, възлизащи в размер на сумата от 2 391 086.99 лева. Поради изложеното, с молбата се иска да се обяви неплатежоспособността на „Д.“ ООД, да се открие производство по несъстоятелност, да се назначи временен синдик, да се определи възнаграждение на синдика, да се свика първо събрание на кредиторите на „Д.“ ООД.

В съдебно заседание, ищецът, чрез представителя си по пълномощие, поддържа молбата.

В представен по делото отговор ответникът, чрез неговия представител по пълномощие, счита, че предпоставките на закона за откриване производство по несъстоятелност не са налице, тъй като физическото лице К. В. Д. - молител, не е доказал качеството си на кредитор по търговска сделка по смисъла на чл. 608, ал. 1, т. 1 ТЗ. Поради това счита, че независимо, че в полза на ищеца е възникнало подлежащо на изпълнение изискуемо парично вземане в по-горните граждански дела, щом не била налице търговска сделка, молбата по чл. 625 ТЗ, се явявала неоснователна само на това основание. В тази връзка в производство по несъстоятелност договорът за заем по смисъла на чл. 240 ЗЗД, каквито били доводите на ищеца, че произтича неговото вземане, не попадали сред изчерпателно изброените в чл. 1, ал. 1 от ТЗ абсолютни търговски сделки. Същевременно, за да бъдат определени като такива, съобразно въведения с чл. 286, ал. 1 ТЗ субективен критерий, следвало да бъде доказано, че са извършени от търговец, при осъществяване на дейността му по занятие, а такива доказателства по делото отсъствали. Поради това при липса на установено, че молителя К. В. притежавал качеството на търговец, извършващ по занятие търговска дейност, свързана с отпускане на кредити, сключеният помежду им с ответното дружество

договор за заем не можел да бъде определен и като относителна търговска сделка, което би обусловило правен извод, че вземането на ищеца, към ответника е вземане отнасящо се до търговска сделка по смисъла на чл. 608, ал. 1, т. 1 ТЗ. Твърди, че в случая молителят в производството не е установил твърдението си, че изискуемото парично вземане към ответното дружество произхождало или се отнасяло до търговска сделка. Единствено установено било по делото неговото качество на заемодател по договор за паричен заем към юридическо лице и на кредитор. По приложимите разпоредби на Търговския закон нито договорът за заем по чл. 240 ЗЗД, нито договорът за поръчителство по чл. 138 ЗЗД били абсолютни търговски сделки по чл. 1, ал. 1 ТЗ, а за да бъдат определени за субективни /относителни/ търговски сделки по смисъла на чл. 286 ТЗ, те следвало да са сключени от търговец във връзка с упражняваното от него занятие. По така изложените съображения категорично счита, че не е налице една от предвидените в разпоредбата на чл. 608, ал. 1 ТЗ материалноправни предпоставки за откриване на производство по несъстоятелност, а именно - вземането на кредитора, подал молбата, да произтича или да се отнася до търговска сделка. Нещо повече, на още по-голямо основание, че не била налице търговска сделка и че процесният договор за заем не бил търговска сделка, били и образуваните и водени граждански дела пред Районен съд - К., респективно пред Окръжен съд - К., като съдилищата, които са постановили съдебните катове, въз основа на които са издадени и изпълнителните листи, са квалифицирали делата като граждански, а не търговски. Твърди, че явно и небудещо никакво съмнение бил фактът, че процесния договор за заем, сключен по реда на чл. 240 от ЗЗД, не е търговска сделка. Доколкото наличието или липсата в лицето на молителя на качеството кредитор на длъжника по търговска сделка обуславят неговата материалноправна, а не процесуалноправна легитимация, да иска откриването на производство по несъстоятелност на длъжника, то и съдът ще признае или отрече наличието на такова качество у кредитора едва с решението си по спора, като в първия случай, при наличието, както на качеството у молителя на кредитор на длъжника по търговска сделка, така и на останалите, законоустановени материалноправни предпоставки (чл. 608, ал. 1, чл. 742 ТЗ) за откриване на производство по несъстоятелност, съдът с решението си ще открие такова, и обратно - ако съдът отрече на молителя качеството на кредитор на длъжника по търговска сделка, то и молбата ще

бъде отхвърлена, дори и само на това основание. И в двата случая обаче въпросът дали молителят е кредитор на длъжника, следва да се разреши като част от спорния предмет. Поради изложеното, моли молбата на ищеца да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

В съдебно заседание, чрез представителя си по пълномощие, поддържа становището си и моли съда да отхвърли предявения иск. Претендира разноски.

Окръжният съд, като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, прие за установено следното:

Видно от изпълнителен лист от 21.12.2018 г., издаден на основание решение № 159/13.04.2018 г. по гр. д. № 1659/2017 г. по описа на Районен съд – К. и решение № 188/31.10.2018 г. по в. гр. д. № 154/2018 г. по описа на Окръжен съд – К., „Д.“ ООД гр. К. е осъдено да заплати на К. В. Д. сумата 15 500 лева, по частичен иск по чл. 240, ал. 1 от ЗЗД, представляваща част от подлежаща на връщане заета сума от 46 000 лева по договор за залог от 28.06.2012 г., ведно със законната лихва от 12.12.2017 г. до окончателното ѝ изплащане, сумата 1 607.02 лева, представляваща разноски по делото за първа инстанция и сумата в размер на 1200 лева, представляваща разноски за въззивната, съразмерно на уважената част от исковете, и сумата 1 200 лева разноски за въззивна инстанция.

Видно от изпълнителен лист от 07.01.2019 г., издаден на основание заповед № 381/28.06.2017 г. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК ч. гр. д. № 812/2017 г. на РС – К., „Д.“ ООД гр. К. е осъдено да заплати на К. В. Д. сумата 16 000 лева, представляваща част от цялата дължима сума от 46 000 лева по договор за заем, инкорпориран в договор за залог от 28.06.2012 г., ведно със законната лихва от 28.06.2017 г.

Видно от изпълнителен лист № 756 от 21.12.2018 г., издаден на основание решение № 71/14.02.2018 г. по гр. д. № 1032/2017 г. по описа на Районен съд – К. и решение № 195/05.11.2018 г. по в. гр. д. № 172/2018 г. по описа на Окръжен съд – К., „Д.“ ООД гр. К. е осъдено да заплати на К. В. Д. деловодни разноски в исковото производство в размер на 1 419.36 лева, както и разноски в заповедното производство в размер на 1 309.61 лева.

Видно от изпълнителен лист от 14.11.2019 г., издаден на основание решение № 284/29.05.2019 г. по гр. д. № 334/2019 г. по описа на Районен съд –

К. и решение № 177/08.11.2019 г. по в. гр. д. № 205/2019 г. по описа на Окръжен съд – К., „Д.“ ООД гр. К. е осъдено да заплати на К. В. Д. сумата 444.10 лева разноски за производството и сумата 357.10 лева разноски по заповедното ч. гр. д. № 247/2019 г. на РС – К., както и сумата 400 лева, представляващи разноски за адвокатско възнаграждение пред въззивната инстанция.

От приетите по делото писмени доказателства – удостоверение (размер на дълга) по ИД № 20198120400001, удостоверение (размер на дълга) по ИД № 20198120400875 и удостоверение по ИД № 20198120400001 изх. № 42826/16.07.2019 г., се установява, че въз основа на посочените по-горе изпълнителни листове са образувани изпълнително дело № 1/2019 г. и изпълнително дело № 875/2019 г., и двете по описа на ЧСИ с рег. №***, със страни: К. В. Д. – вискател, и длъжник – „Д.“ ООД гр. К.. С протокол на ЧСИ с рег. № *** от 19.06.2019 г., ищецът е присъединен като вискател с неговото изпълнително дело № 1/2019 г. към изпълнително дело № 1063/2017 г. по описа на ЧСИ с рег. № ***, с първоначален вискател - „Ю. Б.“ АД и длъжници – ответното дружество, М. П. Б. и П. Д. Б., като към 16.07.2019 г. дължимата от тримата длъжници по това изпълнително дело към вискателя „Ю. Б.“ АД сума е в размер на 93 328.45 лева. С протоколи от 08.01.2019 г. и от 22.01.2019 г., ищецът е присъединен и като вискател, с неговото изпълнително дело № 1/2019 г., към изпълнително дело № 885/2018 г. по описа на ЧСИ с рег. № ***, с първоначален вискател – община К. и длъжник – ответното дружество.

От приетите по делото писмени доказателства се установява също така, че по молба на „О. Б. Б.“ АД при ЧСИ с рег. № *** е образувано изпълнително дело № 171/2016 г. срещу солидарните длъжници „Д.“ ООД гр. Кърджали, М. П. Б. и П. Д. Б., по което, на основание чл. 456 от ГПК по молба на „О. Б. Б.“ АД и изпълнителен лист от 01.07.2019 г., издаден по ч. гр. д. № 824/2019 г. по описа на Районен съд – К., е присъединено за събиране и дължимо от солидарните длъжници парично задължение, което към 24.07.2019 г. е олихвяема сума за главница в размер на 924 066.24 лева, ведно със законната лихва върху тази сума, която към 24.07.2019 г. е 9 259.03 лева, неолихвяема сума за държавна такса в размер на 18 494.07 лева и 150 лева юрисконсултско възнаграждение. Установява се, че с протокол от 10.07.2018 г., по ИД № 885/2018 г. по описа на ЧСИ с рег. № ***, е присъединена

Национална агенция за приходите, като вискател за сумата в размер на 641 632.78 лева. По изпълнително дело № 885/2018 г. по описа на ЧСИ с рег. № *** е била насрочена и проведена от 06.02.2023 г. до 06.03.2023 г. публична продажба на собствени на ответното дружество недвижими имоти – поземлен имот с идентификатор № 40909.21.3**, сграда с идентификатор № 40909.21.3**.1 и сграда с идентификатор № 40909.21.3**.1, всички по КККР на гр. К..

От приетите по делото писмени доказателства се установява също, че на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК изпълнителните производства по ИД № 875/2019 г. и ИД № 1/2019 г., и двете по описа на ЧСИ с рег. № ***, са прекратени, като на вискателя К. Д. са върнати оригиналите на издадените общо четири броя изпълнителни листове. Впоследствие, на основание посочените изпълнителни листове е образувано изпълнително дело № 219/2023 г. с вискател К. В. Д., общото задължение по което към 09.03.2023 г. е в размер на 58 443.01 лева, от които: неолихвяема сума – 6 737.19 лева, главница – 31 500 лева, лихви – 17 564.22 лева, присъдени разноси – 2 527.60 лева и начислени такси – 114 лева.

От назначената по делото и неоспорена от страните съдебно – счетоводна експертиза се установява, че задълженията на „Д.“ ООД, съгласно извършените справки, са както следва:

- към НАП към 24.04.2023 г. – 748 333.23 лева, от които главница 386 526.15 лева и лихва 361 807.08 лева,

- по ИД № 213/2023 г. с вискател К. В. Д. към 20.04.2023 г. – 58 492.97 лева,

- по ИД № 1028/2019 г. към основния вискател „ОББ“ АД към 20.04.2023 г. – 152 275.26 лева,

- по ИД № 885/2018 г. към присъединения вискател „ОББ“ АД към 20.04.2023 г. – 122 397.75 лева,

- по ИД № 1063/2017 г. с първоначален вискател „Ю. Б.“ АД – 93 328.45 лева,

- към „Т.“ ЕООД по ИД № 228/2021 г., присъединено към ИД № 885/2018 г. и ИД № 1063/2017 г. – 15 996 лева,

- общо към „ОББ“ АД по ИД № 171/2016 г., присъединено към ИД №

885/2018 г. и ИД № 1028/2019 г. – 942 680.31 лева, без начислени лихви при ЧСИ Т. В..

Или, общо задължение в размер на 2 133 503.97 лева без пълния размер на начислените лихви за забава.

По счетоводен баланс на „Д.” ООД и Оборотна ведомост към 14.03.2023 г. / респ – 31.03.2023 г., задълженията са в размер на 2 308 000 лева, от които:

- 1 036 000 лева задължения към финансови предприятия
- 1 272 000 лева Други задължения, включват:
- Задължения към персонала 8 000 лева.
- Осигурителни задължения 242 000 лева.
- Данъчни задължения в размер на 191 000 лева.
- Разчети към собственици 831 000 лева.

Експертизата установява също, че са налице затруднения на „Д.” ООД при плащането на задълженията си и същите не са временни, а постоянни. Коефициентите за ликвидност, изчислени по Баланс, са както следва: 1.) към 31.12.2017 г. – обща ликвидност 0.783, бърза ликвидност 0.022, незабавна ликвидност 0.022 и абсолютна ликвидност 0.018, 2.) към 31.12.2018 г. – обща ликвидност 0.791, бърза ликвидност 0.047, незабавна ликвидност 0.047 и абсолютна ликвидност 0.025, 3.) към 31.12.2019 г. – обща ликвидност 0.574, бърза ликвидност 0.057, незабавна ликвидност 0.057 и абсолютна ликвидност 0.043, 4.) към 31.12.2020 г. – обща ликвидност 0.572, бърза ликвидност 0.055, незабавна ликвидност 0.055 и абсолютна ликвидност 0.042, 5.) към 31.12.2021 г. – обща ликвидност 0.045, бърза ликвидност 0.039, незабавна ликвидност 0.039 и абсолютна ликвидност 0.007 и 6.) към 31.12.2022 г. – обща ликвидност 0.005, бърза ликвидност 0.005, незабавна ликвидност 0.003 и абсолютна ликвидност 0.00.

При така събраните по делото доказателства, съдът съобщи следното:

Производство по несъстоятелност се открива при неплатежоспособност (чл. 607а, ал. 1 от ТЗ), както и при свръхзадълженост (чл. 607а, ал. 2 от ТЗ), а неплатежоспособност е налице при наличието на следните материалноправни предпоставки, визирани в чл. 608, ал. 1 ТЗ - 1. длъжникът има качество на търговец, 2. не е в състояние да изпълни изискуемо парично задължение и 3. задължението произтича от търговска сделка или представлява публичноправно задължение към държавата или общината, свързано с търговската дейност на длъжника, или задължение по частно държавно вземане, или задължение за изплащане на трудови възнаграждения към най-малко една трета от работниците и служителите, което не е изпълнено повече от два месеца.

В случая, от изложените в молбата за откриване на производство по несъстоятелност обстоятелства, както и от събраните и обсъдени по-горе писмени доказателства се установява, че молителят – ищец К. В. Д. има вземане от „Д.“ ООД по изпълнително дело № 219/2023 г. по описа на ЧСИ с рег. № *** в размер на 58 443.01 лева (към 09.03.2023 г.), от които: неолихвяема сума – 6 737.19 лева, главница – 31 500 лева, лихви – 17 564.22 лева, присъдени разноски – 2 527.60 лева и начислени такси – 114 лева. В тази връзка, установява се, че главницата от 31 500 лева представлява присъдени, с влезли в сила решения, суми от 15 500 лева и 16 000 лева, представляващи част от общо дължима сума от 46 000 лева по договор за заем, инкорпориран в договор за залог от 28.06.2012 г. Установява се също така, че останалите дължими суми представляват присъдени по водените дела съдебни разноски (6 737.19 лева), законни лихви (17 564.22 лева), както и дължими по образуваните изпълнителни дела разноски и начислени такси.

Във връзка с изложеното следва да се посочи, че релевантно за неплатежоспособността по смисъла на закона е не само правното качество на длъжника като търговец, но и търговския характер на сделката, от която произтича вземането. Нашият законодател си служи с два алтернативно дадени критерии при определяне на една сделка като търговска: обективен и субективен. Обективният критерий изхожда от вида на сделките, обявени от закона за търговски – чл. 286, ал. 2 във връзка с чл. 1, ал. 1 от ТЗ – тези сделки са търговски, независимо от качеството на лицето, което ги извършва. А когато физическото или юридическото лице, извършва по занятие сделките по чл. 1, ал. 1 ТЗ, това лице се счита от закона за търговец. Субективният критерий определя сделката като търговска съобразно обстоятелството дали е извършена от търговец в това му качество. При тази хипотеза, за да се определи една сделка като търговска, тя трябва да е извършена от търговеца при осъществяване на неговата дейност по занятие.

Договорът за заем не е измежду посочените сделки по чл. 1, ал. 1 ТЗ, но би могъл да има и търговски характер в определени случаи, ако се вмести в посочените по-горе критерии за търговска сделка. В тази връзка, по делото липсват както твърдения от страна на молителя в настоящото производство относно целите на сключения договор за заем, така и конкретни доказателства, обуславящи извода, че търговецът – заемател е сключил договорите за заем във връзка с упражняваното от него занятие.

Независимо, че в случая молителят дори и не твърди, че вземането му произтича от търговска сделка, следва да се посочи, че и само по себе си само декларативното твърдение, че вземането му произтича от търговска сделка, не е достатъчно за прилагане на презумпцията по чл. 286, ал. 3 от ТЗ, като същият следва да заяви и докаже по делото предпоставките на чл. 286 от ТЗ – нещо, което не се установява по делото.

В горния смисъл е и съдебната практика – решение № 5 от 1.03.2005 г. на ВКС по т. д. № 535/2004 г., I т. о., ТК, определение № 541 от 5.07.2016 г. на 5.07.2016 г. на ВКС по т. д. № 1166/2016 г., II т. о., ТК, решение № 2380 на САС по Търговско дело по несъстоятелност (В) № 2075/2016 г., решение № 414 от 22.12.2016 г. на ПАС по в. т. д. № 529/2015 г.

Ето защо, съдът намира, че в случая предпоставките на закона за откриване на производство по несъстоятелност на ответното търговско дружество, като длъжник, не са налице, тъй като физическото лице – молител не е доказало, съобразно въведената с чл. 154, ал. 1 ГПК доказателствена тежест, качеството си на кредитор по търговска сделка по смисъла на чл. 608, ал. 1, т. 1 от ТЗ. Поради това независимо, че в полза на ищеца е възникнало подлежащо на изпълнение изискуемо парично вземане в размер на 58 443.01 лева (към 09.03.2023 г.), от които главница в размер на 31 500 лева, 6 737.19 лева разноси, 17 564.22 лева законни лихви, присъдени с влезли в сила решения, както и дължими по образуваните изпълнителни дела разноси и начислени такси, щом същото не произтича от търговска сделка, молбата по чл. 625 ТЗ се явява неоснователна само на това основание.

Поради изложеното и тъй като не са налице изискуемите от закона предпоставки, следва молбата на К. В. Д. за откриване производство по несъстоятелност на „Д.“ ООД гр. К. да се отхвърли като неоснователна. При този изход на делото следва да се осъди К. В. Д. да заплати на „Д.“ ООД направените по делото разноси за адвокат в размер на 3 000 лева, съгласно приложения по делото договор за правна защита и съдействие.

Водим от изложеното и на основание чл. 631 от Търговския закон, Окръжният съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ молбата на К. В. Д. с постоянен адрес: гр. К., ул. „К. и М.“ № **, с ЕГН *****, за откриване производство по несъстоятелност на „Д.“ ООД със седалище и адрес на управление: гр. К., ул. „Т. К.“ № *, ЕИК *****, като неоснователна.

ОСЪЖДА К. В. Д. с постоянен адрес: гр. К., ул. „К. и М.“ № **, с ЕГН *****, да заплати на „Д.“ ООД със седалище и адрес на управление: гр. К., ул. „Т. К.“ № *, ЕИК *****, направените по делото разноси за адвокат в размер на 3 000 лева.

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд – Пловдив в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – К.: _____